

Čís. 330.

Žalobu domáhající se obnovy řízení z důvodu § 530 č. 7 c. ř. s., nelze dle § 538 c. ř. s. odmítnouti pro nezávažnost nově tvrzených skutečností a nově nabídnutých důkazů.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1919, R II 108/19.)

Proti rozsudku odvolacího soudu, jímž Josef V. uznán byl za povinna, by nahradil Vilmě S-ové škodu požadovaným od ní penízem, zadal Josef V. u odvolacího soudu z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. žalobu o obnovu tvrdě, že nabyl teprve po vynesení rozsudku stolice druhé vědomost o nových skutečnostech a průvodech, jichž přednes a použití v řízení dřívějším byly by přivodily příznivější pro něj rozhodnutí věci hlavní, poněvadž výsledek těchto průvodů by byl dokázal, že seznání žalobkyně S-ové, slyšené jako strana, na němž soud odvolací rozhodnutí své založil, nezasluhují víry. Tuto žalobu o obnovu zamítl odvolací soud, dovoláváje se ustanovení § 538 c. ř. s., usnesením již v neveřejném zasedání, v podstatě proto, že, přihlížeje k obsahu přísežné výpovědi žalobkyně S-ové, slyšené jako strana, jakož i k seznání svědků, nenabyl přesvědčení o tom, že by použití nových důkazů, v žalobě o obnovu nabídnutých, bylo mohlo pro žalobce o obnovu přivoditi příznivější rozhodnutí věci hlavní.

Nejvyšší soud k rekursu Josefa V. zrušil usnesení odvolacího soudu jako zmatečné a uložil mu, by o žalobě o obnovu znovu pojednal a rozhodl.

Důvody:

Podle § 538 c. ř. s. nutno sice žalobu o obnovu dříve než se nařídí rok k ústnímu líčení, podrobiti předběžnému přezkoumání soudem a to soudem sborovým v sezení neveřejném. Při přezkoumávání tom musí se však soud podle § 538 c. ř. s. omeziti pouze na otázky, opírá-li se žaloba o některý ze zákonných důvodů §§ 530 a 531 a, byla-li podána ve lhůtě zákonné (§ 534). Není-li tu některé z těchto náležitostí, nebo je-li žaloba nepřípustna proto, že jest tu některý z důvodů uvedených v § 230 odst. 2 (nepříslušnost soudu, nedostatek procesní způsobilosti neb zákonného zastoupení), má žaloba arci býti odmítnuta usnesením, nehodíc se ku nařízení roku pro ústní líčení. Pokud jde o otázku, opírá-li se žaloba o některý ze zákonných důvodů §§ 530 a 531 c. ř. s., smí soud sborový v neveřejném zasedání pouze zkoumati, je-li žaloba podepřena důvodem, který lze podřaditi předpisům právě uvedeným. Naproti tomu nesmí se však v zasedání tomto obíratí také otázkou, je-li důvod tento skutku dán a jsou-li skutečnosti, které důvod tento zakládají, pravdivými čili nic; o tom smí rozhodnouti teprve na základě provedeného ústního jednání. Proti těmto předpisům se soud stolice prvé prohřešil. Není z usnesení jeho patrné, že řešil v zasedání neveřejném vůbec předběžné otázky formelní, jež v zasedání tom podle § 538 c. ř. s. řešeny býti mají a nenařídív ústního líčení a zamítnuv žalobu ze svrchu uvedených důvodů, v nichž oceňoval dokonce i průvodní sílu nových v žalobě o obnovu nabídnutých důkazů, překročil meze, které kladl zákon jeho pravomoci v zasedání neveřejném. Poněvadž pak tímto nezá-

konným postupem odňal stranám možnost, jednati před soudem (§§ 477 č. 4 c. ř. s.), dopustil se přímo zmatečnosti, k níž slušelo se, když bylo usnesení jeho vzato v odpor, přihlížeti podle §§ 514 odst. 2 a 477 odst. 1 c. ř. s. z povinnosti úřední, třebaš tato zmatečnost v rekursu vytýkána nebyla. Slušelo se proto rozhodnouti, jak svrchu uvedeno. ¹¹¹¹

Čís. 331.

Bezvýmínečná dědická přihláška transmitenta jeví účinek i ohledně nezletilého transmisara jednak v tom směru, že jest nezměnitelná ve výmínečnou, jednak že přes transmisarovu nezletilost nelze dle § 92, odstavec druhý, čís. 1 nesp. říz. sepsati z povinnosti úřední inventář.

»Třetími osobami« míní § 92 odstavec druhý, čís. 3 nesp. říz. pouze osoby, jež nejsou na pozůstalostním řízení již jako spoludědicové účastněny neb alespoň těmito representovány.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1919, R II 134/19.)

Dne 31. prosince 1918 zemřela Marie Amalie S. zanechavši závěť ze dne 3. února 1918. V závěti povolala za dědice své sourozence, mezi nimi též svého bratra Jindřicha S., ustanovivši, že v případě úmrtí toho kterého z povolaných sourozenců jest dědicem jeho potomstvo. Dále ustanoveno v závěti: »Podíly ustanovených dědiců určuji stejným dílem; zemře-li některý z nich bez potomstva, připadne jeho podíl zase rovným dílem na živu zůstalým sourozencům mým, eventuelně jejich potomkům.« Jindřich S. přihlásil se k pozůstalosti právě tak, jako ostatní povolaní sourozenci, bezvýmínečně a byla jeho dědická přihláška usnesením pozůstalostního soudu ze dne 20. února 1919 na soud přijata. Dne 9. března 1919 zemřel Jindřich S. zůstaviv nezletilou dceru Marii. V pozůstalostním řízení po Marii Amalii S. nařídil pozůstalostní soud usnesením ze dne 14. července 1919, by, hledíc k ustanovení § 92, odstavec druhý, čís. 3 nesp. říz. sepsán byl z moci úřední inventář. Rekursní soud k rekursu jednoho ze sourozenců potvrdil usnesení pozůstalostního soudu, zaujav právní stanovisko, že předpis § 92 odst. 2 čís. 3 nesp. říz. zde sice místa nemá, že však usnesení soudu pozůstalostního, nařizující seps inventáře z povinnosti úřední, jest opodstatněno ustanovením § 92 odst. 2 čís. 1 nesp. říz., poněvadž k dědictví po předemřelém zůstavitelčinu bratru jest povolána jeho nezletilá dcera Marie.

Nejvyšší soud změnil usnesení obou předchozích stolic a uložil pozůstalostnímu soudu, by od sepisu pozůstalostního inventáře upustil a projednal pozůstalost na základě místopřísežného seznání pozůstalostního jmění předloženého dědici.

Důvody:

Názor, jímž dal se vésti rekursní soud, jest zřejmě nesprávný. Vychází z mylného a se spisy se nesrovnávajícího předpokladu, že zůstavitelčin bratr Jindřich S., povolaný k dědictví testamentem ze dne